

vilje – den kan det så ydermere knibe med i mange tilfælde – til at løse problemerne, fordi de betingelser, der stilles af Vestens organisationer, og de betingelser, der stilles af de internationale banker og fra de andre steder, hvor pengene er lånt, simpelt hen gør det umuligt at klare tingene.

Jeg vil så lige tilføje, at det gør det jo ikke bedre, at vi fik disse WTO-aftaler. Da de blev vedtaget, var der her i Folketinget en debat, hvor man hævdede, at det var forsvarligt at tilslutte sig WTO, selv om der jo nok hos nogle af dem, der stemte for det danske medlemskab af WTO, har været en nagende tvivl om, hvorvidt det nu også var forsvarligt med hensyn til de fattigste ulande.

Jeg synes, at udviklingen desværre viser og bekræfter, at den frygt, vi havde for, at WTO, når det gælder de fattige ulande – og det blev også nævnt i den erklæring, jeg talte om før, fra de ca. 1.000 NGO'ere – skaber flere tabere end vindere. Efter vores opfattelse skal en dansk indsats derfor i særlig grad knyttes til at få afviklet gælden.

Vi kan heller ikke acceptere Verdensbankens definition af fattigdomskriteriet, som i al for høj grad også bliver lagt til grund i FN og på det sociale topmøde.

Vi mener, at når man f.eks. taler om, at der skal indføres et socialt sikkerhedsnet i forbindelse med strukturtilpasningsreformer, går det meget ud på, at man godt ved, at man laver en masse ulykker med disse strukturtilpasningsreformer, og så må man dog i det mindste lave et såkaldt socialt sikkerhedsnet for at lappe lidt på de ting, som man laver. Det er jo en bagvendt form. I stedet burde man sætte fattigdomsmålsætningen reelt forud og gøre den effektivt virkende.

Det betyder – f.eks. hvis man ser på et land som Storbritannien – at når de skal udforme 20:20-princippet i praksis, kalder de vejbyggerier for social udviklingsbistand, og så kan de få 20:20-princippet til at gå op på den måde, at de får vejprojekter til statistisk at fremstå som noget, der indgår i en social fattigdomsmålsætning. Og sådan er der mange ting.

Vi synes, at det måske kan være lidt svært at finde en helt præcis retning i ministerens redegørelse. Den håber vi så kan fremkomme mere klart under forespørgselsdebatten, for dér er der jo en mulighed for at drage en politisk konklusion på det – skal vi sige – noget åbne og lidt for ukritiske udspil, som ministeren har lagt frem.

Det vil så være muligt for et flertal i Folketinget at tilkendegive over for befolkningen, at vi fastholder rammen på de 1 pct. plus ½ pct. i udviklings- og miljøbistand, at vi går efter fattigdomsmålsætningen, at vi vil have slettet gælden, osv. Det vil forhåbentlig være den konklusion, der bliver på baggrund af debatten om ministerens redegørelse. Det håber jeg i hvert fald.

Så vil jeg i denne omgang slutte med at sige, at jeg synes, at det afsnit, ministeren har i redegørelsen om de hjemlige sociale problemer – og jeg kan godt forstå, at en udviklingsminister måske kan have lidt svært ved at skrive et sådant afsnit, og han har måske lånt formuleringerne hos andre ministre – er lidt et skønmaleri; det bliver jeg nødt til at sige.

Jeg kan godt se, at der kan være et argument for, at vi ikke skal tage debatten om de danske sociale forhold under en bistandsdebat, men så synes jeg til gengæld, at man skulle lade være med at skrive et sådant, synes jeg nok, lidt uheldigt afsnit i redegørelsen, for uden at gå i detaljer med det vil jeg sige, at det, der står i redegørelsen, altså ikke er en rimelig beskrivelse af dansk, socialpolitisk indsats. Det er det ikke.

Der er en række problemer med hjemløshed og de sindslidendes forhold, der er blevet tabt på gulvet på grund af den såkaldte distriktspsykiatri osv. I redegørelsen fremstilles det nærmest, som om vi stort set har løst problemerne her i Danmark. Det er ikke rimeligt. Man kunne egentligt foreslå, at man bad ministeren om at sige: O.k., det afsnit ser vi bort fra; det skulle egentlig ikke have været med i denne redegørelse. Det kunne måske være en løsning.

Jeg synes i hvert fald, at på det punkt er der behov for, at der udøves lidt større selvkritik fra dansk side. Vi har også sociale problemer her i landet, og de skal naturligvis løses og ikke fejles ind under gultæppet.

Arne Melchior (CD):

Det hidtidige forløb af debatten har jo vist en glædelig og ikke uventet overensstemmelse mellem det helt store flertal af Folketingets partier og medlemmer. Det kunne man forvente efter den enighed, der var under forberedelserne til topmødet og under dets afvikling; men det er værd at fremhæve, at det stadig væk er glædeligt.

Den enighed omfatter også ros til ministeren og til regeringen for redegørelsen og i det hele taget for håndteringen af det danske internatio-